

NIEUWSBRIEF 8

8e editie – aug. 2006. Een uitgave van Heike van Gils vanuit Colombia, en in samenwerking met de rest van de familie van Gils ©

BANG VOOR BEZOEK ?!

Dat is toch wel een bizar argument voor een overheids-instantie-directeur om drie keer achter elkaar op het laatste moment een vergadering in San Martin over het beheer van de bestaansbronnen te cancelen.. Maar het gebeurde echt. En net door de instantie die er regelmatig van verdacht wordt (ach, bewijzen zat eigenlijk..) mee te werken aan illegale praktijken (oa kap vergunningen die dan zogenaamd voor 'eigen gebruik' zijn..), terwijl zij juist bestaan om dat soort dingen in de hand te houden. Na drie keer voor niks een vergadering te hebben georganiseerd (en dat valt niet mee zonder telefoonverbinding en met veel belangrijke mensen) waren de leiders van San Martin het een beetje zat en zijn persoonlijk polshoogte gaan nemen in Leticia (dankjewel Nieuwsbrief donateurs!), om eens uit te zoeken waar dat nou eigenlijk allemaal over ging. Eerst werden er natuurlijk allerlei vage dingen verzonnen en

toen kwam het er dan toch uit: de directeur van CORPOAMAZONIA was bang dat ze hem wat gingen aandoen in San Martin!! Ja, met zoveel op je kerfstok kan ik me dat voorstellen, maar erg realistisch is het nou ook weer niet. Er werd nogmaals een poging gewaagd tot een dialoog en ik geloof dat de vergadering nu op de planning staat voor begin augustus... ehmm geloof ik dan he?? Natuurlijk met het resguardo-bestuur (wat inmiddels ook flink onder vuur ligt en spoedig vervangen gaat worden), het park-bestuur en de gemeente van Puert Narino.

Goed, dit soort dingen laten weer eens mooi zien waarom sommige dingen zo langzaam gaan daar, en waardoor er een gebrek aan vertrouwen ontstaat. Ondertussen is wel de eerste veldtrip ondernomen door San Martin om hun ancestrale grondgebied in kaart te brengen. Met een gulle gift van een van de Nieuwsbrief donateurs kunnen nu ook degelijke fotos gemaakt worden in het donkere bos! Fijn!

PARK HULP

Het park gaat door met zijn goede voornemens en ik heb via via vernomen dat er al de financiën zijn voor een aantal nieuwe huizen. De park-mensen zijn hier met een nieuwe strategie te werk gegaan: heel veel vergaderingen in de gemeenschap en een luisterend oor voor de dingen die ze werkelijk willen. Er zijn nu ronde tien oudere mensen geselecteerd die nu in een krotje wonen, en die dan een nieuw huis krijgen. Deze huizen zullen dan ook een apart deel krijgen waar toeristen eventueel in kunnen slapen. Op deze manier zullen deze oudere mensen toch de kans krijgen zichzelf een beetje te verdedigen. Ook komt er nu regelmatig een belangrijke meneer die het overleg aangaat over het bestuur, en later bezit, dat San Martin wil over hun ancestrale grondgebied dat overlapt met het park. Die uitbreiding wordt voorlopig nog niet afgewezen, maar bestudeerd.

BINGO!!!!

Een maand geleden begonnen de geruchten en dan toch nu zeker: de aanhouder heeft weer eens gewonnen!!!

Wat fijn!! Inmiddels anderhalf jaar geleden is het begonnen, toen ik geantwoord had op een oproep van de UNESCO voor alle echte wetenschappers om een voorstel in te dienen voor het UNESCO – Internationale Fundamentele Wetenschaps Programma. Ik was druk in de weer mijn superpraktische (en dus niet erg wetenschappelijke??)

voorstel over de biologische controle van de bladsnijmier in de Colombiaanse Amazone in de juiste vorm te schrijven om misschien toch een kansje te maken. Allemaal belangrijke mensen aan hun jasje trekken of ze ook even een aanbevelingsbrief wilden schrijven etc. Een half jaar later kreeg ik een brief dat ik het toch niet had gehaald.. met een lijst erbij waarin alle andere ingediende voorstellen werden genoemd. Ik begreep waarom ik geen kans had gehad: de voorstellen waren inderdaad megawetenschappelijk. Ik geloof niet dat er ook maar één bij was die niet buiten een laboratorium plaats ging vinden (uhm ja behalve die van mij dan)! Goed, het leven gaat door dacht ik toen maar. Tot er opeens begin juni dit jaar een e-mail binnen komt van ... de UNESCO! Ja, of ik dan even een bankrekening nummer door wilde geven waar ze wat op konden storten en snel ook. Het contract kwam er al aan, werd gemeld. Dat duurde natuurlijk eigenlijk weer wat langer.. maar inmiddels hebben we dan toch de informatie opgestuurd (met hulp van het onderzoeksinstituut waar ik mee werk), en nu komt er binnenkort: 10.000 US dollar!! Mooi he? Eindelijk wat voor de miertjes! Eh.. mensen bedoel ik.. ☺ Toch? Want hopelijk kunnen ze dan hopelijk over een poos weer normaal hun akker verbouwen! Dat is het idee he? Ik doe mijn best!

PROMOTIE-VOORSTEL...

Eind juni moest ik de verdediging van mijn onderzoeksvorstel en een literatuuronderzoek op de Nationale Universiteit van Colombia doen. Na veel bellen en mailen lukte dat nog net voor mijn vlucht naar Nederland, wat een geluk! Het literatuuronderzoek verdedigen ging geweldig, er waren eigenlijk geen tegenargumenten. Mijn onderzoeksvorstel was nog wel een punt van discussie. Ik had er van tevoren al veel onderzoeksvragen bij moeten verzinnen die meer de diepte in moesten gaan dan alleen de controlemechanisme want was namelijk niet wetenschappelijk genoeg; ik moest bijvoorbeeld meer gaan kijken bijvoorbeeld naar de oorzaak van de aanwezigheid van die bladsnijmieren; dat zou misschien een relatie kunnen hebben met de bodem welke bepaalde elementen heeft of juist mist. Daar kon ik wel inkomen en had dat er dus allemaal uitgebreid. Ik vond het zo wel veel worden, maar goed, het waren dan toch suggesties geweest van professoren die wel ervaring met dat soort dingen hebben en die mij uiteindelijk toch moeten evalueren... Mijn voorgevoel werd flink bevestigd tijdens de verdediging: 'Goh,

Heike, je hebt genoeg stof voor vijf promoties, ik raad je aan om er wat af te halen' wisten ze te melden!! Gekke boel he? Moet je er eerst wat bij doen, en het er dan later weer wat afhalen.. maar welk stukje dan juist?? Daar zijn we nog wel even mee bezig.. Feit blijft wel dat ik van de UNESCO nu wel geld heb voor het niet erg wetenschappelijke onderdeel.. en voor het zogenaamde wetenschappelijke deel niets.. en ik verblijf nog steeds wel in een land als Colombia.. is het dan nog moeilijk?? Ik denk dat ik wel weet waar er geknipt gaat worden. ;)

Gelukkig is mijn hoofdbegeleidster een waardige dame met een sterke mening en die komt voorlopig nog erg overeen met de mijne! Een fantastische vrouw is het, met minstens 40 jaar ervaring in de tropische landbouw. Daar kun je nog eens wat van leren! Zij wist me dan ook gerust te stellen, het komt vast allemaal goed, je idee is zo slecht nog niet, meldde ze nog. Daarna ben ik maar meteen op het vliegtuig gestapt naar de verjaardag van mijn moeders en heb me tot vandaag de dag nog niet echt bezig gehouden met een revisie van mijn voorstel.. pfff voor de zoveelste keer mijn eigen woorden herzien.. dan ga ik liever een nieuwsbrief tikken.. ☺

NEDERLAND OP ZIJN WARMST

Kijk, nu is het natuurlijk ideaal om in Nederland te zijn! Een lekker zonnetje, en geen regen. Ik vind het niet erg! Het is nu de laatste week van juli en ik ga alweer bijna weg. Het was een snelle maand weer, met veel te veel dingen te doen, maar ik ben wel blij dat ik geweest ben. Ik heb de meesten weer even kunnen zien, dat is wel fijn, natuurlijk.

Tijdens een telefoongesprek met iemand realiseerde ik mij bijvoorbeeld dat het wel heel speciaal is om zo van binnenuit dergelijke politieke processen met indianengemeenschappen mee te mogen maken in een land als Colombia, en actief mee te mogen doen in de vorm van de lobby. Ik heb het natuurlijk heel lux, ik kan zelf mijn tijd indelen en als ik wil heel veel tijd besteden aan de samenwerking met de lokale mensen. Gewoon, dialogen voeren in de hangmat tijdens de hitte van de middag en eens wat dingen op papier zetten. Ik geloof dat dat ook eigenlijk de enige manier is. De mensen daar hebben zo'n rustig levenstempo, alle dingen hebben te tijd nodig. Een vergadering van een half uur bestaat gewoon niet, die duren rustig vijf of zes uur. Je hebt ook met zoveel verschillende mensen te maken in een gemeenschap. Het is ook geen instituut, waar iedereen betaald wordt om dezelfde mening of doel te hebben.

Dat ik weer terug ga spreekt voor zich: natuurlijk heb ik ook een verantwoordelijkheid tegenover BothENDS en het NCIV, en tegenover jullie als donateurs; relatief zijn er nu best wat fondsen voor lokale begrippen, terwijl ze niet echt gewend zijn daarmee om te gaan (wie heeft er überhaupt echt een inkomen daar?, sommigen verdienen misschien in een heel jaar nog geen 100 euro). Een beetje begeleiding wat betrefde de boekhouding is dan niet meer dan normaal, toch? En dan bedoel ik niet gelijk Microsoft Excell aanleren, maar gewoon beginnen met kassabonnetjes te bewaren en in een schrift te plakken. Dan komen we al een heel eind, hoor. Uhm, dit (scharrel!)-varken kwam niet een heel eind eigenlijk, na deze bootreis vanaf Palmeras.. Smikkel, smikkel... Zo wordt vergaderen nog leuk ook..!